

Oláh András

kifosztva

svájci rendszámú kocsiból szállt ki
 a múlt tárnáiból felszínre bukó
 képeket keresi
 de már semmi sem ugyanaz
 idegenként bolyong a téren
 egy padon maszatos rajz ejti foglyul
 hétköznapok
 távolságtartásában él
 hiábavaló monológokat gyárt
 melyekből érezni az ürességet
 holott árubőség van
 mégis olyan jó volna átsétálni
 abba a világba
 ami csak képzelet
 omladozó vakolat
 falfirka a semmi ellen
 utcakölykök bukkannak elő
 távoli idők árnyékából
 nevek után kutat
 míg a telefon csipogása
 öntörvényűn magába nem szippantja
 az összeborzolt emlékeket

vesztegár alatt

a hosszú vesztegár alatt visszajukra
 fordultak a szavak – csak az maradt
 aminek muszáj maradni – fárasztó az örökös
 egyirányúság kezdet és vég között
 s hiába szólítanak invitálnak csalogatnak
 felismered: csupán álarcos
 szobortoborzó ez ahol díszletként
 kell viselkedni – ellenállsz a kísértésnek –
 azóta átnéznek rajtad már senki se vagy
 mert nem tudtad átélni a percet
 kellő alázattal és a végtelen helyett
 egy csonkára szabott álmod választottál
 s míg ketyeg a gépezet reménykedsz

odáig senki sem merészkedik hogy
rád testált emlékeidből is eltávolítsanak

Turi Tímea

Egy irodalmi tábor reggelén

Tegnap mindenki táncolt, hideg estén
melengetett a megfedekezés:
és úgy tűnt, mintha nem lett volna túl rég,
hogy ott voltam a másik oldalon.

Pedig rég volt. És már megöregedtem.
Vártam is rá, most már bevallhatom.
A tapasztalat, az sokat segít,
mert nem áll le a zsúfolt forgalom.

Ezért mondtam, és mégsem értitek:
a kétség nem kinőhető darab.
Egy irodalmi tábor éjjelen
egy rossz mondat elég, és az maradsz?

Emlékszem, mintha nem lett volna túl rég,
én is féltem a másik oldalon.
De amire ti vártok, édes isten,
el sohase jó. Nem jó soha.

Hiszen látjátok? Itt maradt a kétség:
ki lesz a nyertes majd tikóztetek.
Ti még csak féltek, de én már tudom:
egyszerre vár a kudarc, győzelem.

Most reggel van. Hamar mentem aludni,
hamar keltem, és ti még alszotok.
A kertben szétdobálva a sok holmi:
ki takarít majd, mit gondoltatok?

Eldobott papírlap, munkanapló,
csikkek, hogy ím, felnőttnek tűnjetek –
felnőttek vagytok. Nem kéne a mankó.
Mennyi magányos, édes istenem.